

Seniorguld

oktober 2, 2009



Af [Jens Linde](#), redaktionssekretær

Hvordan ville der se ud i frikirke danmark, hvis hele seniorgenerationen ikke var der? Hvordan ville det økonomiske grundlag for kirkerne være? Forbønsdækningen? Sjælesorgen? Vejledningen? Forståelsen af nuancer? Og mange, mange andre ting...

Der er ingen tvivl om, at der er brug for alle generationer i en kirke – og et samfund for den sags skyld – og i dette nummer af domino har vi valgt at sætte fokus på den generation, som har trukket sig tilbage fra arbejdsmarkedet, men som i den grad stadig spiller en stor rolle i kirkerne rundt om i landet.

Seniorguld kalder vi temaet. Og det har ikke noget med tænder at gøre! Snarere er det vores spontane udtryk for, hvad det er for en kvalitet, man møder, i de mennesker, vi dels portrætterer i temaet – og dels møder i stort set alle frikirker landet over. Den prøvede tro er prøvet guld og ufatteligt værdifuld for kirkerne - i dag som altid. Bibelen holder sig ikke tilbage med at fremhæve betydningen af den erfaring og visdom, som mennesker samler sig gennem et langt liv – og det vil domino heller ikke gøre.

Derudover har vi som sædvanlig en stribe nyheder fra hele landet og nogle bemærkelsesværdige livshistorier – blandt andet om et cykelstyrt, som fik evighedskonsekvenser og om en meget stor mave, som efter forbøn blev mindre og mindre.

Artiklerne følger på stribe nedenfor, så det er måske en god idé at bruge Page Down-knappen.

God læselyst!

Foto: Yuri Arcurs

Filed Under [Seniorguld](#) | [Leave a Comment](#)

Den bedste bedste

oktober 2, 2009



En anden mor. En fortrolig veninde. En, som forkæler og hygger. Et forbillede, som er værd at efterfølge. Sådan husker Trine Knudsen sin mormor, Else Ipsen.

Af Trine Knudsen

KOMMENTAR: Det siges, at man ikke ved, hvad man har, før man mister det, men sådan var det ikke i min mormors tilfælde. Desværre gik min mormor, Else Ipsen, bort i sommers efter en hård periode med sygdom, men mens hun levede var jeg aldrig i tvivl om, at hun var noget helt særligt, og en mormor der virkelig havde en stor plads i mit hjerte.

Når jeg tænker tilbage på det liv, jeg så hende leve, beundrer jeg hende rigtig meget for den kærlighed og det overskud, hun havde til at favne de mennesker, hun havde helt tæt på, og samtidig se til alle omkring sig - selv de mindste.

Hun var et utrolig engageret menneske med et stort hjerte og et smukt tjenersind, som kom til udtryk både over for sin familie, sine venner og sin kirke. Hun var til at regne med og var på alle måder trofast og loyal.

Hun kunne både se, når der var praktiske ting hun kunne hjælpe til med, men også de rent menneskelige behov hos folk omkring sig. Jeg har flere gange tænkt på hende som et af mine store forbilleder; både når det kom til hendes gudsforhold og trosliv, men også når det gjaldt hendes varme og hyggen om familien.

En fortrolig veninde

I mit liv var hun altid nærværende og fulgte med i min hverdags op- og nedture. Det var altid helt tydeligt for mig at mærke, at hun havde en ægte interesse for de ting, der betød noget for mig, og hun gjorde meget ud af at opmuntre og støtte mig. Jeg vidste, at hun hver dag bad for mig og min dag, og det betød så uendelig meget at opleve hendes kærlighed på den måde.

Min mormor var både min bedstemor - min anden mor - men også en fortrolig veninde. Vi havde et rigtig tæt forhold til hinanden, som helt sikkert kommer af, at vi har gået mange ting igennem

sammen - vi har både haft sjove, skønne og hyggelige oplevelser, men har også stået over for de svære og hårde ting i livet.

Bonusforældre

Når jeg tænker tilbage på det forhold og den tid, jeg havde til og med min mormor, kan jeg mærke og se, at det har haft en utrolig stor betydning for mig. Hun har givet og lært mig meget, som jeg kan tage med mig videre i livet.

Jeg har svært ved at forestille mig, hvordan de sidste 20 år ville have set ud uden hende. Jeg har gennem min relation til hende lært vigtigheden af at have bedsteforældre - og have dem helt tæt på. De har en visdom og erfaring, som ens forældre og veninder ikke har, og det har jeg kunnet mærke, når min mormor har rådet mig.

Derudover ser jeg bedsteforældre som en slags bonusforældre, nogle der udelukkende er til for at forkæle og hygge om en. De behøver ikke på samme måde at skulle opdrage og belære, som ens forældre er nødt til, så hos dem er det is og kager i stedet for spinat og gulerødder.

Værd at efterfølge

Når mine veninder og jeg - i forbindelse med at jeg mistede min mormor - har snakket sammen om vores forhold til vores bedsteforældre, har det slået mig, hvor vigtigt det er, at man husker at værdsætte sine bedsteforældre - de er der jo ikke altid.

Jeg kommer til at savne min søde mormor rigtig meget, men hun er én, jeg er stolt af at have kendt og haft som mormor. Hun har helt sikkert været et eksempel på en god bedste, som er værd at efterfølge - også for mig selv, når den tid nu engang kommer!

Foto: Kirstine Ottesen

Filed Under [Seniorguld](#) | [Leave a Comment](#)

22 år med PULSen oppe

oktober 2, 2009



Som 53-årig fik Elly Vesterager tilkendt førtidspension som følge af dårlige ben. Det blev begyndelsen til et omfattende og meget anerkendt hjælpearbejde i Tanzania, Projekt Ulandshjælp til Selvhjælp (PULS), som Elly i en alder af 75 år stadig er leder for.

Af [Jens Linde](#)

I 1987 ville bentøjet ikke længere, og Elly Vesterager måtte indse, at hun i en alder af kun 53 år var fortid som sygeplejerske. Og det gjorde ondt, for sygeplejegeringen var for Elly mere end et job - det var i ordets bogstaveligste forstand et kald.

Så hun stod uden for døren til sin chefs kontor og græd, da hun skulle ind og sige op.

- En del af min verden faldt simpelthen sammen. For jeg vidste bare, at jeg som sygeplejerske var lige der, hvor jeg skulle være. Men selv om jeg mange gange har bedt til Gud og oplevet mirakuløse hændelser, blev mine ben ikke helbredt, fortæller hun.

Så må vi se...

Elly havde det på intet tidspunkt sådan, at hun skulle, burde eller havde ret til at kræve helbredelse, fordi Gud har lovet det i Bibelen.

- Jeg har selvfølgelig ønsket at blive rask, men da det ikke skete, efter at jeg - som beskrevet i Bibelen - havde opsøgt kirkens lederskab og var blevet salvet med olie og bedt for, så tænkte jeg: Jamen, hvis det er sådan, det skal være, så står der, at alle ting samvirker til gode for dem, som elsker Gud (Romerbrevet 8:28, red.) - så må vi se, hvad det skal blive til.

Samtidig gjorde Elly noget meget praktisk og konkret. Selv om hun havde fået dårlige prognoser med hensyn til sin førlighed, så satte hun sig ned og skrev en liste over alle de ting, hun kunne.
- Jeg ville ikke fokusere på, hvad jeg ikke kunne. I stedet fik jeg mig en meget lang liste over ting, jeg stadig kunne, smiler hun.

Ramt af en sætning

Elly og hendes mand, Reinholt, tog senere samme år til Tanzania, og der oplevede de begge, at Gud gav dem et helt nyt kald - eller rettere: Et gammelt kald fik nyt liv.

- Da Reinholt friede til mig, advarede han mig og sagde, at han havde et kald til at rejse ud som missionær. To gange forsøgte vi at komme af sted - men selv om der var god brug for min uddannelse i den tredje verden, var der ikke brug for en landmand som Reinholt. Så vi blev hjemme og passede slægtsgården og fik vores fem børn godt i vej, fortæller Elly, som dog har seks børn i alt sammen med Reinholt - en pige druknede på tragisk vis, da hun kun var halvandet år.

- Det var forfærdeligt, men vi oplevede - helt konkret - Guds hjælp og lægedom midt i smerten og en forvisning om, at når Jesus kunne bære os igennem dette, så behøvede vi ikke ængstes for noget som helst. Senere lærte vi selvfølgelig - ligesom alle andre kristne - at vi ikke kan bygge vores liv og tro på store oplevelser, men at: *ny kraft får de, der bier på Herren* (Esajas' Bog 40:31, red.). I Afrika var der en hel kæde af begivenheder, som overbeviste Elly og Reinholt om, at Gud kaldte dem til at gøre noget i Tanzania. Især var der én sætning, som ramte dem og fik dem i gang med det ulandsarbejde, som i dag - 22 år senere - er vidt forgrenet og meget anerkendt både herhjemme og i Tanzania.

- En mand sagde til os, at hvis han bare havde haft en symaskine, så ville han kunne brødføde hele sin familie. Dernede var en symaskine lige så meget værd som en gård på 50 hektar er det for os.

Paf sagsbehandler

Hjemme i Danmark fik Elly og Reinholt hurtigt samlet 37 symaskiner, "tusind" andre nyttige ting samt en masse stof fra det midtjyske tekstilmekka omkring Herning - parret boede på en gård 15 kilometer vest for Herning. En container blev fyldt og var klar til at blive sendt af sted. Men det kostede 21.873 kroner - ret mange penge for et par bønder!

- Så vi ringede til Danida og spurgte, om de kunne hjælpe os. De svarede, at vi bare skulle skrive og sende en ansøgning til dem.

Elly og Reinholt følte sig ikke i stand til selv at udforme sådan en ansøgning, så Elly sprang på nattoget til København, så hun næste morgen - til sagsbehandlerens overraskelse - dukkede op på Danida-kontoret for at få hjælp til at lave en ansøgning.

Den 3. august 1989 fik parret pengene, og de fulgte selv containeren helt til dørs for at være sikre på, at alt havnede i de rette hænder. Dermed var grundstenen til parrets arbejde, Projekt Ulandshjælp til Selvhjælp (PULS), lagt.

Elly forklarer, at PULS er en kristen NGO, der ikke er bundet til en bestemt kirkelig retning, og at PULS samarbejder med en kristen NGO i Tanzania, som hjælper nødstedte børn og unge med skolegang og uddannelse.

- Et af vores nøgleord er selvhjælp. Vi har ingen hvide ansat i projekterne, og vi bruger udelukkende afrikanske eksperter. De kan selv, og vi støtter dem blot, pointerer Elly og sammenligner det med et klaver, hvor de sorte og hvide tangenter spiller sammen for at frembringe en smuk harmoni.

Fysikken begrænser så småt

I begyndelsen rejste Elly og Reinholt til Tanzania fire måneder om året for at arbejde sammen med de tanzanianske partnere, som også var blevet deres nære venner. Gården derhjemme var uden dyr,

så når høsten var overstået, kaldte markerne først igen, når det var tid til at så.

Efterhånden blev Reinholt's helbred dog svagere, og Elly ville ikke rejse alene, men Reinholt sagde: Dersom vi ikke kan rejse sammen, så skal du rejse for os begge to, for det er vores kald. I 2003 døde Reinholt, men forinden havde Elly lovet ham at fortsætte arbejdet. Derfor rejser hun fortsat - og med glæde - til Afrika mindst to måneder om året. I år tager hun, i en alder af 75 år, af sted den 20. oktober og vender først hjem til jul. Undervejs sover hun både i gode senge hos venner og på madrasser på gulvet i primitive huse.

- Det er da luksus, hvis man får en madras for sig selv, griner hun, men erkender, at fysikken er begyndt at sætte sine begrænsninger for hende - derfor rejser hun nu på handicapbillet, så hun bliver kørt rundt i de store lufthavne.

Ingen pensionister hos Gud

Elly mener ikke, at man kan gå på pension, når det handler om at tjene Gud.

- Gud har ingen pensionister. Tværtimod retter Bibelen et smukt fokus mod de gamle og råder unge til at spørge de ældre om råd og vejledning. Selvfølgelig har vi gamle ikke samme kraft og styrke rent fysisk, men den åndelige styrke er den samme, og jeg synes ikke, der er noget i Bibelen, der tyder på, at vi skulle sløje af i tjenesten for Gud, når vi bliver ældre.

- Og selv om man måske ikke kan fare land og rige rundt, så kan man tjene på mange andre måder. Den fornemmeste, den stærkeste og den vigtigste tjeneste er forbønnen. Jeg skal ingen steder, hvis ikke jeg ved, at kirken har bedt for mig. Jeg føler mig meget tryk, fordi jeg har nogle, der følger mig i forbøn, siger hun, inden hun konkluderer på sin egen pensionisttilværelse:

- Du kan godt have et kald til noget bestemt, som siden kan ændre sig. Det er ikke altid, at dit oprindelige kald skal vare livet ud - Gud kan ændre det til en anden vej. Spørgsmålet er bare, om man er et sted, hvor han kan få lov til at gøre det.

Mere om PULS

* Projekt Ulandshjælp til Selvhjælp (PULS) har modtaget donationer og anerkendelser fra blandt andre Rockwool Fonden, Bill Clintons Fond, Rotary og Danida.

* DR har lavet en dokumentar om Elly Vesterager, Den barmhjertige bondekone, som har været vist på både DR2 og DR1.

* Læs mere om foreningen på www.ulandshjaelp.dk.

Foto: DR/Egon Rix

Filed Under [Seniorguld](#) | [Leave a Comment](#)

Forsoning i livets efterår

oktober 2, 2009



Da Jonna Nielsen for 50 år siden mistede sin etårige datter, Brita, smuldrede tilværelsen, og barnetroen gik itu. Først efter 40 år forsonedes Jonna med Gud, og nu småsnakker hun med ham dagligt - men smerten over tabet af Brita er stadig lige dyb.

Af [Jens Linde](#)

Som ung og forholdsvis nygift måtte Jonna Nielsen bære sit førstefødte barn til graven, og det trak dybe furer i hendes liv. En oplevelse, der stadig ligger som et dystert faktum i Jonnas livsbagage, selv om der henover den begivenhed og over resten af Jonnas fortid nu er trukket et tæppe af glæde og gode oplevelser.

- Især glæder jeg mig over vores anden datter, Helle, og hendes herlige familie med mand og to drenge, fortæller hun.

Jonna og hendes mand, Jørn, fik datteren Brita i 1957 og Helle i 1961. Brita døde, da hun var 14 måneder gammel og var indlagt de sidste måneder af sit korte liv.

- Hun lå først på Rudkøbing Sygehus, hvor vi ikke fik lov til at være hos hende, røre ved hende eller tale med hende. Ellers var det for besværligt at få børnene til at falde til ro, når forældrene gik igen, forklarede sygeplejerskerne os. Det betød, at Jørn og jeg igennem tre uger kun så hende på afstand gennem en dør, der stod på klem, siger Jonna.

Skår i barnetroen

Brita blev overflyttet fra Rudkøbing Sygehus til børnehospitalet i Odense, og Jonna og Jørn fik i Rudkøbing at vide, at deres førstefødte ikke fejlede noget alvorligt.

- Men en time efter vi var ankommet til Odense med Brita, kom lægen med diagnosen: Hun har leukæmi, og hun overlever ikke. Skynd jer hjem og få en ny. Det var, som om en jernplade faldt ned

foran mig. Jeg havde end ikke tænkt den tanke, at Brita kunne dø.

Indtil da havde Jonna haft sin barnetro, hvor hun hver aften bad fadervor og tænkte på Gud som en god Gud.

- Der kom skår i min barnetro, da min datter døde. Hun led så forfærdeligt i den sidste tid, og jeg kunne ikke forstå det. Jeg havde ikke længere lyst til at bede, for Gud havde taget vores lille pige. Min tro på Gud som en god Gud smuldrede. Alligevel fortsatte jeg med fadervor, men nu var det med en distance og uden varme følelser. Jeg kunne, og jeg kan stadig ikke se, at der var nogen mening med det. Hvorfor skulle vores lille pige dø? Hun var vores ønskebarn. Hvad havde hun, eller hvad havde jeg gjort?

Tavshed om sorgen

Dødsfald var ikke noget, man talte om dengang. Derfor snakkede Jonna og hendes mand ikke med nogen om det, der var sket.

- Min venindes mand var den eneste, der ringede og udtrykte deltagelse, men min veninde havde sagt, at han skulle lade være. Sådan noget gør man ikke, og det gør det hele meget værre, havde hun sagt til ham.

Jonna blev indlagt to måneder efter dødsfaldet. Hun havde fået en psykisk nedtur, fordi hun ikke fik bearbejdet sorgen.

Tilmed fik hun ikke engang mulighed for at sige ordentligt farvel til Brita, fordi præsten i allersidste øjeblik droppede hele det aftalte begravelsesarrangement uden hverken at spørge eller i det mindste orientere Jonna og Jørn, så da de kom kørende fra Odense til Langeland med barnekisten bag i bilen, blev de sammen med begravelsesgæsterne sendt direkte ud på kirkegården, hvor Brita hastigt blev begravet, mens sneen føg om ørerne på gæsterne.

- Og jeg havde drømt om at sidde i kirken og se på kisten, mens tingene foregik, så jeg stille og roligt tage afsked med Brita, siger Jonna stilfærdigt.

Hun får stadig tårer i øjnene, når hun taler om sit tab. Spørgsmålet om *hvorfor*, har huseret i hende i varierende grader i foreløbig 50 år - men hun har stadig ikke fået et svar.

- Alt det, som jeg ikke forstår, er langt herude, fortsætter hun og bevæger hænderne frem og tilbage med strakte arme foran sit ansigt.

- Og engang imellem dukker det op herinde.

Hænderne er nu lige foran Jonnas ansigt.

Ja til Alpha

Sit enkle, varme og næsten troskyldige forhold til Gud, har Jonna dog fået igen. Men der gik mere end 40 år, før hun oplevede, at den Gud, som hun troede havde taget Brita fra hende, igen kom til at spille en rolle i hendes liv. Og da blev det en hovedrolle.

- Efter det med Brita sagde jeg i mange år "De" til Vorherre, som Kim Larsen siger. Jeg blev skilt fra Jørn efter 24 års ægteskab, flyttede til Odense og fik taget 9. og 10 klasse samt hf-eksamen på VUC. Og i 1999 læste jeg en annonce om helbredelsesprædikanten Hans Berntsen, som holdt et møde på Magasinet (spillested i Odense, red.). Det var som om, at nogen sagde, at der skulle jeg bare hen.

Mødet var en positiv oplevelse for Jonna, og da Berntsen senere samme år skulle holde møde i en frikirke, der lå få hundrede meter fra Jonnas hjem, tog hun af sted igen.

- Det fangede mig lige med det samme. Hans Berntsens måde at tale på og den glæde, han udstrålede, gik lige ind i mig. Du må høre mere, tænkte jeg.

- Efter mødet blev jeg inviteret til at deltage i et Alpha-kursus (et introkursus til kristentroen, red.), hvis jeg havde lyst. Jeg anede ikke, hvad det var, men sagde ja tak.

En kærlig fred

- På Alpha-kurset lyttede jeg meget til de andre, når vi samtalede om dagens foredrag. Af kurset forstod jeg, at vi kan tale med Gud, som vi taler med en anden person, og det berørte mig dybt. Jeg tænkte: Kan man virkelig det? Hjælper det virkelig?

- Men jeg opdagede, at det gør en kæmpe forskel. Nu siger jeg ikke længere De til Vorherre. Jeg snakker med ham og stiller spørgsmål og har ham med i mine dagligdags gøremål. Det betyder, at jeg indeni føler, hvad jeg kalder en kærlig fred. Nu er jeg aldrig alene. Jeg har mange oplevelser, hvor jeg mærker, at jeg ikke går alene rundt.

- Tidligere ville jeg have regnet det for næsten at være blasfemi at tale med Gud om alting. Jeg ville have tænkt: sådan noget gør man ikke!

Tidligere tænkte Jonna også, at Gud ikke brød sig om hende. Ellers ville han vel ikke have ladet hendes datter dø. Men det er også forandret nu.

- Jeg føler mig som et af Guds børn, og jeg lever også derefter. Jeg har til tider været så fyldt af glæde, at det boblede indeni, og jeg havde lyst til at råbe det ud. Selv om han ikke har svaret på, hvorfor jeg skulle miste Brita, så er han hos mig, og han hjælper mig.

Foto: Jens Linde

Filed Under [Seniorguld](#) | [Leave a Comment](#)

Finn frygtede pensionen

oktober 2, 2009



Da præst Finn Ravn-Hansen nærmede sig pensionsalderen, fik han det dårligt, for hans identitet var bundet meget op på hans virke i centrum af det travle kirke- og skoleliv, som Apostolsk Kirke har i Kolding.

Af [Jens Linde](#)

At gå på pension er ikke noget, man skal spøge med. Det kan medføre livskriser, depression, tab af identitet og andre af den slags ting.

Det var i hvert fald meldingen til den i dag 67-årige Finn Ravn-Hansen, da han for et par år siden begyndte at tænke på at skulle lande ind i pensionisternes rækker efter tre årtier som præst i Apostolsk Kirke. Meldingen kom fra den norske præst og mangeårig leder af Norsk Oase, Jens-Petter Jørgensen, som har rig erfaring fra sjælesorg med præster og tidligere præster.

Finn var ansat i Apostolsk Kirke i Kolding, da han gik på pension, og det var et job han elskede i alle de 11 år, han var der: Ledende præst i landets største apostolske kirke; bestyrelsesansvar på Apostolsk Kirkes skoler; masser af indflydelse og betydning; godt samarbejde med unge præster, hvor aldersforskellen minimerede risikoen for konflikt og en velfungerende kirke med masser af frivillige.

- Det blev min identitet. Jeg boede midt i det hele med skolerne og kirken lige omkring mig, og jeg både nød det og holdt af det. Det var min bedste tjenestetid. Faktisk følte jeg, at jeg i de 11 år altid var på arbejde - syv dage om ugen, smiler han og fortsætter:

- Selv om jeg selvfølgelig godt ved, det ikke passer. Jeg kunne tage en dag fri og køre til Flensborg eller bruge en formiddag i Bilka. Men jeg følte det, som om jeg altid var på job - og jeg nød det.

En barsk mandag

Finn havde muligheden for at gå på efterløn som 60-årig, men tanken nåede dårligt nok at strejfe hans sind - der var gang i tingene i kirken, og han havde det som en fisk i vandet.

- Jeg har altid haft ord for at kunne uddelegere tingene, og jeg nød (slettet) at kunne få tingene til at ske. Men for seks år siden døde min kone pludseligt, og det ramte mig langt hårdere, end jeg troede, det ville gøre. For jeg er meget selvstændig og kan godt lide at være alene, så jeg regnede med, at

jeg hurtigt ville komme over det. Men det var smertefuldt ud over alle grænser, erkender han. Finn fyldte ensomheden ud med endnu mere kirkearbejde i hverdagen. Da Finn fyldte 65 år, begyndte kirkens ledergruppe at tale om, hvornår han mon skulle på pension, og de derfor skulle finde en anden præst - og den snak havde Finn det ikke særlig godt med.

- Jeg havde det langt mere skidt med det, end jeg troede, jeg ville have. Tanken om, at jeg kunne være i fuld gang en søndag, og mandagen efter - ingenting - den var barsk. Sådan skal det selvfølgelig være, men alligevel, siger han.

Finn gik ikke i panik, men frygtede alligevel tiden, hvor han skulle stoppe. (Slettet)

Men han fandt en måde at takle udfordringen på.

En perfekt løsning

- Jeg har altid talt meget åbent om min sorg over, at min kone døde. Det har været min terapi - en hjælp til mig selv. På samme måde var jeg også meget åben omkring, at det kunne blive slemt for mig at gå på pension. Jeg talte også med nogle pensionerede præster om det, og de bekræftede mine anelser. Det havde været meget slemt for dem at gå på pension - det var ikke noget, de havde fortalt nogen, men når jeg nu spurgte.

- Den ene dag får man måske 20-25 mails, som man skal forholde sig til. Næste dag ingen. Den ene dag får man en bunke referater fra diverse møder, man har deltaget i. Næste dag - ingenting. Den ene dag er man en betroet person og får en masse at vide. Næste uge ved man ingenting. Og alt dette bekræftede for mig, at pensionen var en hurdle, jeg skulle forholde mig til.

Det var midt i disse overvejelser, at Finn fik den i indledningen nævnte melding fra Jens-Petter Jørgensen, som Finn mødte på et kursus i Vejle.

- Han gav mig også en konkret opgave: Finn, du skal finde ud af, hvem Finn Ravn-Hansen er uden titel, uden løn og uden magt. Det kunne til tider være en skræmmende opgave. Jeg talte hele tiden åbent med ledergruppen og med min yngre præstekollega i kirken om tingene, så de vidste, at det var svært for mig og hjalp mig, så godt de overhovedet kunne med forskellige tiltag i tiden op til pensionen.

Og pludselig dukkede der en konkret løsning op, som syntes nærmest perfekt.

Videre som om intet var hændt

- Apostolsk Kirkes servicekontor i Kolding stod pludselige og manglede en fuldtidsmedarbejder de næste ni måneder. Og det blev mit job, så jeg på den måde langsom kunne fade ud fra det kirkelige liv - og fra det miljø, som jeg i den grad havde nydt at være en del af. Og da de ni måneder var forbi, fortsatte jeg i et barselsvikariat på halvtid for FrikirkeNet - frem til august i år.

For Finn blev det en fin overgang, hvor han slap ansvaret for kirken, men uden at opleve det vakuum, som han frygtede.

- Det var fantastisk at stå om søndagen til min afskedsfest og modtage alle ordene og gaverne og så stå op mandag og vide, at det var slut - uden at det gjorde noget. For da præsterne og ældsterådet mødtes til mandagsmorgenmøde, så var Finn ganske vist ikke med - men da sad han på servicekontoret i stedet for.

- Kirken kørte videre, som om intet var hændt. Den største ændring i mit personlige liv, gik fuldstændig ubemærket hen over kirken. Det er på den ene side en stor velsignelse, og på den anden side er det også en god oplevelse for ens stolthed: Ja, Finn - det kan godt køre videre uden dig.

Planlæg pensionslivet

Finn mener, hans historie viser, at det er vigtigt at planlægge sin afgang fra det erhvervsaktive liv. Man er nødt til at se udfordringen i øjnene og handle på den.

I dag bor Finn i Aalborg. For tre år siden, allerede mens han boede i Kolding, blev han gift med Lillian, så han kom ikke til at sidde alene i en lille lejlighed. Og da opgaverne i Kolding definitivt var ovre, flyttede Finn og Lillian til Aalborg, som er Lillians hjemby. Finn er nu supervisor for nogle kirker og har andre mindre opgaver af kirkelig art.

Han nyder sit nye liv sammen med Lillian og bruger tiden til fitness, have, rejser og camping og glæder sig over at have fået mere tid til sine egne og Lillians børn og børnebørn.

Privatfoto

Filed Under [Seniorguld](#) | [Leave a Comment](#)

Den gamle ryg blev som ny

oktober 2, 2009



Missionær Peter Pedersen havde lidt af rygsmerter i årevis, men den 8. maj i år gik det helt galt. Men selv om Peter ved nogle ufornuftige løft selv var skyld i sammenbruddet, helbredte Gud alligevel hans ryg på usædvanlig vis.

Af [Jens Linde](#)

Tirsdag den 8. maj i år, var den helt gal med missionær Peter Pedersens ryg. Sammen med sin kone, Clara Marie, har Peter været missionær i Zambia for Apostolsk Kirke i næsten en menneskealder, men aldrig tidligere havde den efterhånden godt brugte ryg været i sådan en forfatning i det afrikanske.

- Jeg kunne ikke engang bevæge mig ud på badeværelset med hjælp fra Clara Marie, men måtte give op på halvvejen, og sammen kæmpede vi for at komme tilbage til sengen, som desværre heller ikke gav megen lindring. Min ryg var som låst i et jerngreb af smerter, som ikke tillod mine ben at gå. Det var næsten umuligt for mig selv at skifte liggestilling, fortæller han.

Dagen efter skulle Clara Marie og Peter på en todages rejse til Mozambique, hvor de sammen med to zambiske præster skulle medvirke ved en konference. Men turen hang nu en tynd tråd - eller i en tynd disk, for at være helt præcis.

- Jeg havde lidt af rygsmerter mange gange tidligere i mit liv, og jeg skulle passe gevaldigt på, hvordan jeg bevægede mig. Årsagen var en slidt disk i rygsøjlen, som jeg pådraget mig i min ungdom ved ufornuftigt og alt for hårdt arbejde, forklarer han.

Fuldt stop!

Da Clara Marie og Peter for tre år siden sidst var i Danmark, blev der taget et røntgenbillede af Peters underkrop for at undersøge en anden mulig skavank, og da sagde lægen uopfordret til ham, at rygsøjlen ikke så for god ud - faktisk var der næsten ingen disk mellem to af ryghvirvlerne.

- Men i februar 2007 oplevede jeg et stærkt indgreb fra Gud i mit liv efter en lille uge med bøn og faste. Da oplevede jeg det, som om jeg fik en bekræftelse på, at Gud havde helbredt min ryg. På det

tidspunkt havde jeg nemlig ikke haft smerter i ryggen i flere måneder.

I ugen før tirsdag den 8. maj havde Peter dog ved et par ufornuftige løft fået ondt i ryggen igen. Piller og hvile var ikke nok til at komme smerterne til livs, og da Peter måtte vende om på vej til badeværelset og returnere til sengen, følte han, at der var sat et fuldt stop-skilt op foran ham - og det selv om han havde taget flere piller mod smerter i ryggen end nogensinde tidligere.

- Jeg var selvfølgelig meget skuffet. Havde Gud alligevel ikke helbredt mig tidligere, sådan som jeg havde troet?

To ubesværede drømme

Samme tirsdag formiddag kom den lokale præst fra Clara Maries og Peters kirke, Maybin Sichangwa, forbi i et ærinde. Clara Marie sad sammen med Maybin i stuen og bad for Peter, mens Peter lå i soveværelset og døsede hen.

- Jeg havde en drøm, som jeg tydeligt huskede, da jeg slog øjnene op. Det var underligt, for de fleste drømme husker jeg aldrig, når jeg vågner. Så sov jeg lidt videre og havde en anden drøm. Også den huskede jeg. Begge drømme havde som hovedtema, at jeg kunne gå ubesværet og frit.

- Den første drøm var på en konference, hvor jeg lige havde talt og derefter blev bedt om at tale igen ved næste samling. I drømmen gik jeg tværs over salen i undren over, at der ingen smerter var i ryggen.

- I den anden drøm var jeg i min barndomsby, Ribe, hvor jeg gik på fortovet på Sct. Nicolai Gade på vej op til politikontoret for at få mine bilpapirer i orden før en rejse. I drømmene var der også en mængde detaljer, som er uvæsentlige for andre, men som var betydningsfulde for mig selv.

Pas bedre på, min søn

Da Clara Marie senere kom ind til Peter med sen morgenmad, var det svært for hende at holde tårerne tilbage. Skulle hun pakke til konferencen i Mozambique eller ikke? Skulle de ringe til de to pastorer, de skulle rejse sammen med og sende dem penge, så de kunne forsøge at tage offentlig transport til Mozambique? Eller skulle de ringe til Mozambique og aflyse - selv om kirkerne havde forberedt sig et helt år til denne konference?

- Jeg fortalte Clara Marie om mine drømme og sagde, at ingenting er umuligt for Gud. Derefter kom min bror og svigerinde på aftalt besøg. De vidste ikke, at jeg var syg. Men vi samledes i soveværelset og bad sammen, efter at jeg havde fortalt dem det meste af mine to drømme.

- Under bønnen fik jeg et billede af min himmelske far, som hjalp mig til at tro for et mirakel. Jeg vidste jo, at jeg delvis selv var skyld i min tilstand, selv om jeg aldrig før havde oplevet noget så håbløst med så mange smerter i ryggen.

- Hvis en jordisk far ser sin lille søn komme ind med våde og sølede sko og strømper efter leg, jager han ikke drengen ud med bemærkningen: det har du selv været ude om. For en sand far tager sin søn op på skødet, tager sko og strømper af, tørrer fødderne og giver rene strømper og sko på. Så sender han sin dreng ud igen med et smil og siger: Pas lidt bedre på næste gang. Og sådan "så" jeg min himmelske far tage mig op og give mig nye sko på.

Det kan kun Jesus gøre

Ved 13-tiden samme dag stod Peter op og mærkede, at han var i stand til at gå. Der var smerter, men slet ikke i samme grad som om morgenen.

- Da kunne jeg sige til Clara Marie: Vi kan rejse i morgen tidlig. Så hun gik i gang med at pakke, mens jeg arbejdede på kontoret til klokken 21 om aftenen kun afbrudt af aftensmad. Men også afbrudt af mange små ture ud i køkkenet eller andre steder, hvor Clara Marie var, for igen og igen glædesfyldt at juble: Jeg har ikke ondt længere!

- Vi kørte hjemmefra næste morgen klokken 6.30 og var på landevejen til klokken 18.30. Den

følgende dag var en lige så lang dag med kørsel fra morgen til aften. Jeg tog ingen smertestillende piller, og har ikke gjort det siden.

- Jesus har helbredt mig. Min fulde førlighed er tilbage, og jeg har mere bevægelighed i min ryg og krop nu, end jeg har haft i årevis. Og ingen smerter. Det kan kun Jesus gøre.

Foto: Gert Sørensen

Filed Under [Seniorguld](#) | [Leave a Comment](#)

Én kirke - flere generationer

oktober 2, 2009



Den enkelte skal ikke agere som kunde eller forbruger, der bruger kirken til at dække egne behov, men i stedet tænke på sig selv som en tjener for noget, der er større end sig selv. Så undgår man generationskløfterne i kirken.

Af Egil Svartdahl, præst i den norske pinsevækkelse

Fremtiden ligger ikke i at gentage det, vores forbilleder gjorde, men at lære af, hvad de gjorde i deres samtid. Hvis en gammel kirke har levet i kontinuerlig vækst og udvikling, består den af flere generationer. Det er i sig selv et sundhedstegn.

Kirken er Guds familie på jorden, og Bibelen er et vidnesbyrd om Guds velsignelse og trofasthed, som går fra slægt til slægt. Abrahams, Isaks, og Jakobs Gud er generationernes Gud. En etableret flergenerationskirke består som regel af fire generationer. Som en hjælp til at forstå dynamikken mellem de forskellige generationer, bruger jeg denne inddeling:

- børn og teenagere: 0-20 år
- unge voksne og småbørnsforældre: 20-40 år
- voksne og bedsteforældre: 40-60 år
- unge ældre og oldeforældre: 60 og derover

Kirken og menneskesynet

I et samfund, som i stadig stigende grad dyrker det unge, vellykkede, effektive og lønsomme er det vigtigt, at vi holder fast ved menneskeværdet. Vi tror på, at hvert eneste menneske - uafhængigt af evne og muligheder - har samme værdi.

Dette er Guds menneskesyn: Hvad gavner det et menneske at vinde hele verden, hvis sjælen går fortabt. Findes der noget, der er mere værd end et menneskes sjæl? (Matthæusevangeliet 16:26, norsk oversættelse).

Kirken er kaldet til at være en positiv modkultur i det sorteringssamfund, som forkaster det svage og forherliger det stærke (highligt). Jesus har lært os, at alle mennesker - uden undtagelse - er uerstattelige og umistelige for Gud. Når kirken er et forsonet fællesskab på tværs af alder, køn, evner, muligheder, social og civil status, kulturel baggrund samt etnisk oprindelse, er den et stærkt vidnesbyrd om Guds grænseløse kærlighed.

Mange muligheder

Vi lever i et flergenerationssamfund, derfor har flergenerationskirken mange muligheder. Hver generation har et specielt ansvar - og specielle forudsætninger for at vinde sin egen generation for Jesus. Det er vigtigt, at vi ikke stirrer os blinde på flergenerationskirkens udfordringer, men åbner øjnene for alle muligheder.

På samme måde som en kirke bestående udelukkende af unge har ringe muligheder for at være et attraktivt kirkefællesskab for ældre mennesker, har en kirke med kun ældre medlemmer begrænsede muligheder for at nå unge mennesker.

En flergenerationskirke er flersproget og har helt specielle forudsætninger for at kommunikere evangeliet til dagens mennesker i alle aldre. Da sker pinsens under på ny: ... og nu høre vi dem tale til os på vores eget modersmål (Apostlenes Gerninger 2:8).

Lange livslinjer

Det første bud med løfte er, at du skal ære din far og mor, så du må leve længe i landet Herren din Gud har givet dig. Dette er et himmelsk princip og en åndelig naturlov. På samme måde, som vi behandler vores forældre, vil vores børn behandle os. Vi høster det, vi sår.

Et rodfæstet træ med lange, dybe rødder kan bære en stor krone. Når de samme gentagelser har mistet sin oprindelige hensigt, sidder vi igen med døde traditioner. Traditioner er som livslinjer. At jeg ser sammenhængen mellem det, jeg er, og det, som var. Mellem det, jeg har modtaget, og det, jeg giver videre. Vi må gå i fædrenes fodspor kan man ofte høre folk, som frygter forandringer, sige.

Men det, som gjorde fædrene til fædre, var, at de ikke gik i deres fædres fodspor. De satte nye spor mod fædrenes mål. Vi hædrer ikke vores forbilleder ved at gentage det de gjorde, men ved at lære, hvad de gjorde i deres egen samtid.

Mødre og fædre

Når hver generation er mest optaget af sin egen generations behov og rettigheder, får vi generationskløfter. Mange kirker har mistet deres fremtid på grund af lignende konflikter. Kirken bliver et offer for generationsegoismen.

I en sund kirke er alle mennesker i alle generationer lige vigtige, men for hver generation er næste generation den vigtigste (highligt). Vi bliver ikke mødre og fædre ved at opnå en høj alder, men ved at føde børn. Der er masser af mennesker, der gerne vil fortælle jer, hvad I skal gøre, men I har ikke mange åndelige fædre (Første Korinterbrev 4:15).

Bibelen giver os mange stærke opfordringer til at være åndelige mødre og fædre, som har kraft til at lede, visdom til at fostre og kærlighed til at frigøre nye generationer for Jesus. I et materialistisk samfund, som dyrker den individuelle frihed, er det vigtigt, at kirken modarbejder generationsracismen. Vi er ikke kunder og forbrugere, som bruger kirken til at dække egne behov, men tjenere og kirkebyggere, som er til for noget, som er større end os selv (highligt). Hvordan kan

vi trække os tilbage uden at slutte? Underbygge i stedet for at undergrave dem, som kommer efter os?

Nøglegenerationen

I en sund flergenerationskirke er alle mennesker lige vigtige, men unge voksne og småbørnsforældre udgør nøglegenerationen. Mange kirker har smertelig erfaret, at når de mister denne generation, mister de fremtiden.

Jeg tror, at mennesker mellem 20 og 40 år er nøglen til flergenerationskirkens fremgang eller tilbagegang. Når unge voksne og småbørnsfamilier fortsat føler, at de er med i forældrenes kirke, er det et tegn på manglende ejerskab. Oplevelsen af ansvar og tilhørsforhold skabes igennem deltagelse og indflydelse. En fremtidsrettet kirke præges af mennesker i nøglegenerationen.

Alternativet til at opleve en ukontrolleret krise i hvert generationsskifte er at leve i kontinuerlig forandring. Når nøglegenerationen til en hver tid får mulighed for at præge det kulturelle udtryk, når vi samles på tværs af generationerne, skabes den nødvendige forandringskultur i kirken. Som far og bedstefar har jeg i dag et inderligt ønske om at være med i mine børns og børnebørns kirke. For da ved jeg, at jeg er med i en kirke, som har en fremtid foran sig.

Fremtidsforberedelser

Statistikken siger os, at over 90 procent af dem, som tager imod Jesus, kommer til tro før de fylder 20 år. Kirkehistorien lærer os, at vækkelse i folket og fornyelse i kirken, først og fremmest berører den unge generation. Det skaber store forandringer.

For os voksne, som beder om vækkelse og fornyelse, er valget enkelt. Vi øver os på at mestre forandringer ved at være sammen med yngre mennesker. Det er kun fleksible skindsække, som kan holde til den ny vin.

Foto: Absolut

Filed Under [Seniorguld](#) | [Leave a Comment](#)

Emeritus - nej hvor sjovt

oktober 2, 2009



Livet er stadig spændende efter de 65 år - den tredje ungdom er faktisk en glimrende tid, mener tidligere præst i Apostolsk Kirke Preben Brohus, som især har kastet sin modne kærlighed på regnskab.

Af Preben Brohus, tidligere præst i Apostolsk Kirke

KOMMENTAR: Da jeg for snart 47 år siden blev ansat ved Apostolsk Kirkes administration i Kolding, tænkte jeg ikke på at være emeritus - jeg anede egentlig ikke, hvad det betød. Jeg havde jo et langt liv foran mig. Og jeg anede slet ikke, at jeg skulle blive præst på fuld tid. Tanken om at blive gammel strejfede mig dog - specielt når jeg kiggede på min pensionsforsikring, der fortalte mig, at jeg om 35-40 år ville blive pensionist og emeritus.

Når man slår op i en fremmedordbog, vil man se, at emeritus betyder afgang eller forhenværende og særligt bruges om professorer, gejstlige eller embedsmænd. Jeg kan mere mig lidt over betydningen. Hvor skal jeg placere mig? Nogle gange bliver jeg beskyldt for at være sådan lidt professoragtig. Men gejstlig er vel én af de ting, der kunne siges om mig.

At være emeritus - jeg vil hellere bruge udtrykket: Det grå guld, er utrolig spændende. Med hensyn til tidsforbrug: så har det ikke ændret sig væsentligt i forhold til før jeg blev pensionist. Og det er da fantastisk, hvad man kan bruges til.

Blev hængende i tal og kolonner

For nogle år siden deltog jeg i et økumenisk møde på Hotel Nyborg Strand. På tilbageturen til København kørte jeg med en generalsekretær, som fortalte mig, at hans regnskabsfører var sygemeldt og ikke kom tilbage. Da regnskab altid har haft min interesse, sagde jeg hurtigt: Den

klarer jeg. Og der blev jeg så hængende.

Jeg var dengang ikke klar over, hvad det skulle føre med sig. Efterfølgende fik jeg nemlig en masse henvendelser om at være regnskabsfører - den opgave er der nemlig ikke mange, som gider påtage sig.

I dag er jeg godt nok en pensioneret gejstlig, men min tid går stort set med regnskabsføring - og det, er der nok nogle, som vil mene, ikke er særlig gejstligt. Det drejer sig om 12 kirker og institutioner - uden for Apostolsk Kirke. De er naturligvis ikke lige store.

Det fører mig sammen med præster og ledere, biskopper og ministre. Jeg har fået lov til at få indsigt i migrantkirker - specielt i københavnsområdet er der mange store indvandrerkirker. Det er da også interessant - gennem arbejdet for Kirkernes Integrations Tjeneste - at være konsulent for flere af disse kirker, hvor jeg for eksempel hjælper med fradragsordninger og regnskabsopstilling.

Her til aften - i skrivende stund - kunne jeg sidde og betragte nogle af mine venner, som deltog i en udsendelse på DR2. Bekendtskaber jeg aldrig ville have haft, hvis jeg havde sat mig hen i sofaen som 65-årig - selvfølgelig er der fjernsynet - men det bliver man hurtig træt af.

Stadig gejstlig

Det gejstlige er alligevel ikke glemt. Min gode ven og kollega Ove Dufke og jeg er gode til at lave seniorsamlinger, hvor vi sammen synger og fortæller om vores oplevelser. Det er spændende at følge med i deres liv, som vi var unge med, og som har brudt sig om vores sange gennem 50 år. Det bliver til to-tre arrangementer om året - hvilket lige er til at overkomme.

Så er der også enkelte kirker, der kalder. Ind imellem er der brug for en organist til en begravelse.

Jo, livet er stadig spændende - den tredje ungdom er en glimrende tid.

Det fantastiske ved at være emeritus er, at man selv bestemmer, hvornår man vil begynde dagen.

Eller: Når jeg så tænker mig tilbage til de mange år før emeritustiden, så har det vel ikke helt ændret sig...

Jo - det at være emeritus er spændende. Det supplerer mine mange tidligere oplevelser med mange nye. Og så er der nogle som siger, at det ikke er skadeligt at arbejde - og at det klarer hjernen.

Guds fred til det grå guld.